

О, БАЯДЕРКО, Я ТОБОЮ СП'ЯНІВ!

Професор Славенко, закохавшись у дівчину, почав виявляти чималу цікавість до поезії. Що два-три дні Марта приносила йому нову збірку віршів із своєї спілчанської бібліотеки, а крім того, Юрій Олександрович і сам дещо придбав за допомогою своєї покоївки Насті. Особисто купувати в крамниці вірші він все-таки не зважувався, боячися здибатися із знайомими й зрадити перед ними своє захоплення. Смак на вірші був його інтимністю, до якої втаємничувати він нікого не збирався. А що був він людина акуратна, то мусив розв'язати справу, де саме, на якій полиці серед наукових книжок примістити свій новий набуток. І прогорнув йому місцину серед трактатів з психопатології.

Статті про закінчені спроби він остаточно вирішив зараз не писати, а зв'язати здобуті дані з наслідками своїх майбутніх дослідів. Журнали й листування потроху скупчувались йому на столі, але на це згромадження він дивився вибачливо. «Хай полежать, ніщо в світі від цього не перекинеться. Що я важу, зрештою, на землі? Моя смерть не змінила б ні ладу на ній, ні її долі. Немає що переоцінювати себе й цих паперів!» І він сідав на свою розлогу канапу читати поетів, а ввечері розповідав Марті про враження від своїх екскурсій у віршові краї.

— Докладне читання поетів, — казав він, — потвердило мою попередню думку про них і про мистецтво взагалі. Основна моя теза, що митці нічого не розв'язують у життєвих проблемах, лишилася цілком незмінна. За весь час, відколи людськість існує, поети не рушили й на крок із свого вихідного становища, комплекс тем і понять у них аж ніяк не змінився. Якщо наука давно вже має землю за порошинку всесвіту, а людину за одну з дрібних тварин, то для поетів земля й досі лишилась центром світів, а людина — вінцем творіння. Наука викрила колосальні закони природи, наука щораз обдаровує нас новими теоріями та винаходами, а поезія тим часом нічогісінько не викрила і нічим новим нас не порадувала. Ось тільки перед нашими очима виросла рефлексологія, теорія відносності, фрейдизм, не згадуючи про безліч технічних удосконалень, серед яких є такі велетні як радіо й повітроплавство, — а поети, як і століття тому, співають, про гнобителів та погноблених, про півтора десятка людських чуттів, серед яких кохання посідає коронне місце.

— А хіба це незаконне місце, Юрчику? — спитала Марта, що сиділа в його обіймах.

Юрій поцілував її.

— Це єдина відповідь, яку я можу дати на твоє питання, — сказав він.

Дівчина пригорнулася до нього.

— Кажі далі, — мовила вона.

Марта полюбила його міркування не менше від нього самого. Бо їй хотілось спізнати його якнайглибше, і думки, які він щедро висловлював, здавалось були для цього найприроднішим шляхом. Та й солодко було дівчині почувати, що саме з нею він ділиться своїми поглядами, а чути повсякчасне підкреслювання, що ось те й те в його світогляді змінилось, відколи її покохав, було Марті за найвище щастя. Адже вона пройшла в його душу й опанувала її, вона примусила його інакше глянути на життя з своєї кімнати, стала йому мов за точку, де зір його дістав нового заломлення. А більшої перемоги годі уявити!

— Мої думки про поезію не змінились, але змінилось ставлення до неї. Треба дивуватись, але разом і визнати, що мислення нашого ставлення до явищ не визначає. Наведу до цього характерний приклад. Сусіди в моєму помешканні мають здоровезного кота, що систематично краде в мене їжу, яку я купую собі на ранок та вечерю. Уміння непомітно й

майстерно вкрасти могли б повчитись у нього найкращі злодії. Власне, цей кіт та ще нестерпимо балакуча господиня становлять єдині невігоди мого помешкання. Існування цього сусідського kota за приблизним обрахунком коштує мені близько червінця місячно, але я терпів його, щоб не сваритися з сусідами, що на нього моляться. Я міг тільки ненавидіти його й давати йому крадькома стусана. Погляд мій на цього kota не змінився: це викінчений злодій, нахаба і грубіян. Але від якогось часу, не дуже давнього, я відчув, уяви собі, велику приязнь до нього! Я, коли хочеш, зрозумів його! Йому нудно, цими крадіжками він скращує одноманітність свого побуту. Тепер я вільно допускаю його в свою кімнату. Він скаче на стіл, заривається в мої папери й спить.

— Юрчику, в тебе бувають неможливі приклади! — скрикнула дівчина.

— До них мене привчили нетямущі студенти. Дехто з них має такий ще необроблений мозок, що тільки якимось грубим прикладом щастить увести його до розуміння абстрактної речі... Отже, поети нічого не розуміють, але нас теж примушують замислитись, чи розуміємо що-небудь і ми. Мушу щиро признатись — думаючи про це, почуваш велику непевність! Звичайно, ми вивчили багацько явищ, ми вміємо їх викликати чи усувати, вміємо так чи так використовувати їх, але це аж ніяк не є, що ці явища нам зрозумілі. Взяти хоч би електрику, що набула виключного поширення по всіх ділянках сучасного життя. Але чому від тертя саме такої і такої речі повстає вона, ми збагнути не можемо, як не можемо й надати цієї властивості якійсь парі інших речей, що самі з себе її не посідають. Якщо явище є, ми кажемо: так мусить бути. Ми стверджуємо явище, але не розв'язуємо його. Перша причина речей нам невідома.

— А може, її й не треба знати? — спитала Марта.

— Наука без неї справді чудово обходиться, — сказав Славенко. — Але я переконуюсь, що вона, хоч і невинно зростає, дуже мало вплинула на людську істоту. Поступ змінив наш побут, додав нам вигод, витончив нас психічно, але суті людської він не порушив. Ми лишилися тварини з півтора десятками чуттів, що їх незаймано несемо через століття, як передумову, як можливість нашого існування. У нас лишилися і старі надії на щастя та краще майбутнє, надії первісної людини, від якої ми, зрештою, різнимось тільки одежею та способом висловлюватись. Але майбутнє нам так само невідоме, ні особисте, ні вселюдське. Ми можемо тільки припускати, але припущення видаємо за знання. Це шахрайство раз у раз викривається, але не перешкоджає нам і далі себе дурити, бо людськість мусить мати перспективи, хоч і не знає їх. Вона йде до того, що уявляє, а прийде до того, що буде.

— Як же жити без надій, мій любий? — сказала Марта. — А те, що ми майбутнього не знаємо, це добре! Добре, якщо майбутнє гарне, а якщо воно лихе, тоді ніхто й не жив би, знаючи його. А так можна мріяти. Про що хочеш можна мріяти... А іноді мрії навіть здійснюються, — додала вона, цілуючи його. — Ні, не кажи, Юрчику, в житті все на своєму місці. Кращого ніхто вигадати не може. Якби хто вигадав краще, то воно прищепилося б.

— Марто, — скрикнув Славенко, — я не маю аргументів проти твоїх тверджень! Ти бачиш ясно, твій розум не затьмарений марними міркуваннями, що сушать людям голову й призводять їх до всіляких теорій. Життя прекрасне, це кожен десь потай припускає, а ти висловлюєш це просто й одверто. Це бринить також у кожному рядкові поетів, дарма, чи вихваляють вони життя, чи похмуро заперечують. Тим-то поезія захоплює нас, хоч і не

витримує розумової критики. Так захоплює нас і кохання. Воно відкриває нашу душу назустріч життю, дає нам пізнати неперевершену, первісну радість і зв'язок із далекими поколіннями, з яких ми вийшли і які кохали так само. І яке щастя — почувати цей зв'язок у собі, відкинути всю свою пиху, всі нікчемні напруги, знати, що ти маленький і нетямущий... Як чудово сказав поет: «комашинка маленька я на твоїй байдужій руці»!

В такі хвилини приниження людської істоти, Славенко починав хвилюватись, удавався в той настрій, якого Марта майже панічно боялася. Він так цілував її, що вона тремтіла від страху, захлиналась від збентеження й туги, виривалась від нього, мало не плачучи. Рухи її робились судорожні, немов вона потопала, а шепіт ставав благальний і розпачливий.

— Не треба, Юрчику... Послухай мене, не треба...

Він скорявся, робився тихий, як ягня, але непомітно здобував щодня більше прав у поводженні з дівчиною. Вони, ці інтимні права, якимось крадькома, ненавмисно зростали й міцніли з побачення в побачення, присипляючи чуйність Мартину дрібними дозами свого додавання. Ніщо не порушувало затишку їхніх сходин і розмов. За мурами цієї кімнати переставало будь-що існувати, коли вони простягали, зустрічаючись, одне одному руки. З сьомої до дванадцятої — п'ять довгих годин, майже робітний день службовця, збігали їм суцільною яскравою миттю, сліпучою і раптовою, як спалах мангану. Щодня вони доконче збирались кудись піти — до театру, кіно, на якусь виставу чи просто погуляти, але зразу ж про свої наміри забували й жодного разу ще не вийшли з кімнати, що тримала їх у собі можливістю поцілунку. Вони ніде не ходили, здійснюючи своє єдине, настирливе бажання: бути вдвох, бути тільки вдвох! — а для цього ніхто не був їм потрібен, та ніхто їх і не турбував. Тижнів з півтора принаймні. Аж ось несподівано простягся до них перший помацок зовнішнього світу, від якого вони відокремились і про який забули.

Якимось прийшовши, Славенко застав Марту не саму. Проте, не можна сказати, щоб і вдвох, бо друге — це була маленька дівчинка, від сили років п'яти, білява, в суконці по коліна і з величезним чорним бантом у волоссі, що надавав їй розміром і кольором поважності, якої вона своєю поведінкою не виправдувала. Бо була вертлява, непосидюща, до того ж мала в руках якусь претензійність, підкреслене кокетство, манірність старої панни, цілком нагадуючи дорослого ліліпута, що, незважаючи на величину свою, дізнав життя всіма сторонами.

Коли Славенко увійшов, дівчинка трохи зняквіла й граційно це виявила, спустивши додолу очі.

— Чия це дитина? — невдоволено спитав Юрій, вітаючись з Мартою.

— Це сусіди мого, кооператора, дочка... ти знайомий з ним, — пошепки відказала дівчина.

— Мене зовут Ада, — раптом озвалось дівча.

— А чого вона тут? Ви її кликали? — спитав Юрій, мимоволі переходячи на «ви» в присутності третьої особи.

— Ні, вона сама прийшла.

— Я умею танцевагь, — сказала Ада.

І не чекаючи припрошення, почала робити перед Юрієм повільні па, млосно піднісши над головою руки й вихиляючись усім своїм крихітним тільцем.

— Перестань, — крикнув Юрій, якому ця недитяча любоснісь у дитині видалась гидкою.

— А вот и не перестану вам на зло, — сказала Ада, продовжуючи.

— Розбещене дівча, — пробурмотів Славенко, закурюючи. — Кажете, сусідська дитина? — спитав він. — Але скільки я пам'ятаю, ви казали, що сусіди ваші — українська родина. Чому ж дитина говорить по-російськи?

— Я умею и по-украински, но по-украински очень некрасиво, — поважно заявила Ада.

І зробивши останнє па, вмостилась на ліжкові й почала розповідати. Мови їй не бракувало. Повідомивши про своє сьогоднішнє меню, Ада перебрала всіх своїх знайомих дівчат та хлопців, з якими на вулиці бавилась, і кожному дала сувору характеристику, раз у раз підкреслюючи свою першість. Так минуло півгодини, коли Марта з Юрієм безглуздо слухали її нескінченне старування, вряди-годи перекидаючись дрібною фразою. Це дівча якимось глибоко драгувало Славенка своїм чванькуватим пащекуванням, а надто самою своєю присутністю, яка його зв'язувала і він нарешті не витримав.

— Виряди її, — шепнув він Марті.

Та вагалась. Тоді Юрій різко запитав:

— Ти чого сюди прийшла?

Ада спантеличилась. Цей тон на неї вплинув.

— Мене папа прислал погулять... — пробубоніла вона.

Тоді Славенко взяв її за руку й вивів з кімнати.

— Скажи своєму папі, що тобі тут нудно гуляти, — мовив він.

— Юрію, хіба так можна з дитиною? — з докором сказала дівчина.

— Це не дитина, а шпигунка!

— Ти розумієш, що можеш зіпсувати мені відносини з сусідами? Як гарно!

— Та що він, закоханий у тебе, чи що?

— Хто?

— Сусіда твій, кооператор! Адже дитину прислав, щоб стежити й... заважати нам. Добрий батько!

Марта, сміючись, обняла його.

— Юрчику, твоя підозра необгрунтована! Слухай, я сама тут причина. Бачиш... Ну, як би сказати? У мене завжди було чимало прихильників...

— Он як! — буркнув Славенко.

— Ні, я нікого з них не любила! Навіть не гралася в любов чи флірт, як дехто... Розумієш, вони всі мені були байдужі. Тебе я люблю, це правда, це я кажу сміливо. Але ті приходили, часом мені було весело з ними, а найчастіше вони обридали мені і так виходило, що він прислав Аду, коли хто вже дуже починав за мною впадати. Щоб його стримувати, розумієш?

— Хитра механіка! — посміхнувся Юрій. — Ти що ж, гралася з своїми прихильниками?

— Трохи... Всі вони були страшенно комічні! І от сусіда мій, побачивши, що ти до мене вчашаєш, подумав собі, чи не потрібна, бува, мені його допомога. І знову прислав Аду. На цей раз він помилився, але шкода, що ти так грубо прогнав дівчинку.

— Але ж я не знав, що кооператор виступає в ролі твого янгола-охоронця! — сказав Юрій все-таки невдоволено.

Вона м'яко обняла його.

— Заспокойся, Юрчику, це дрібниці.

— Марто, — сказав він глухо, — мені тяжко останні дні.

— Що таке, любий?

— Бажання бачити тебе мучить мене як ніколи. Я задихаюся вдень без тебе. Мені тисне голову. Іноді я просто спиняюся як божевільний і все забуваю. Всередині робиться порожньо, до жаху порожньо. Потім через хвилину починаю болісно пригадувати — ось те мені треба зробити, ось туди піти, те прочитати. І це не думки в мене, а якась каліччя. Іноді силкуюся щось пригадати — і не можу! Напружую всю пам'ять, і не можу пригадати. Тоді почуваю себе до краю стомленим. Сідаю і сиджу, як остовпілий. В голові оливо. А потім, коли бачу тебе нарешті, все-таки лишається осад від того болю, невдоволення, стома.

— Ти любиш мене, Юрчику! — радісно шепнула дівчина.

— Люблю. Якось тупо й безоглядно люблю. Але іноді й ненавиджу. Коли приходжу ввечері від тебе, часом сідаю до столу, довго сиджу й ненавиджу тебе всім своїм серцем і мозком. Коли б я довідався в ту мить, що тебе, наприклад, убито, я закричав би з радощів.

— Не треба мене ненавидіти!

Він сказав, дивлячись їй у вічі:

— І зараз не знаю, люблю тебе чи ненавиджу.

Замість відповіді, вона почала його цілувати. Спочатку тихо, мляво, потім глибше, настирливіше. І шепотіла між поцілунками:

— Любиш... любиш...

Він неохоче зустрів ці пестоші. Сидів поруч неї похмурий, неприступний.

— Що тобі? — спитала Марта.

Він мовчав.

Тоді вона почала жартома зазирати йому в очі, які він одвертав, тулитись до нього обличчям, смикати за рукава, ластитись, пригортатись.

Нарешті він буркнув:

— Ти нелогічна, Марто.

Дівчина поклала йому на плечі руки й сказала по-дитячому піднесено:

— Я все розумію, Юрчику. Я вже досить доросла. Та тепер і немає наївних дівчат... Те, що ти хочеш, мені добре відомо. І відомо також, що я хочу. І знаєш, що мені здається? — вела вона, нахилившись до нього. — Мені здається, що наші бажання збігаються! Ось скажи мені тихенько на вухо, що ти хочеш!

— Я хочу тебе, — шепнув він збадьоріло.

— І я так само! — скрикнула Марта. — В чому ж річ?

— В чому ж річ? — перепитав він, пригортаючи її.

Але вона визволилась.

— Річ... річ у моїй маленькій примсі.

— Кажи, можливо ми усунемо її спільними заходами!

— Вона сама усунеться з часом... Бачиш, я про це думала. Я боюся, страшенно боюся але що поробиш! Давно думала, ще коли тебе не здала. Це мусить колись статися, тому я думала... І я не хочу, щоб... це сталося тут.

Він здивовано дивився на неї.

— Нічого не розумію!

— Це зрозуміти важко, це й смішно... Але я хочу, щоб... це сталося на моїй батьківщині, в Каневі...

— Даруй, Марто, — прикро сказав професор, — це більше, ніж смішно, це наївно. Марта зникла.

— Справді, чудно! — сказала вона. — Я сама ладу не доберу... Але я там народилася, виросла, я була там щаслива. Зрозумій, що й це мусить статися там, тільки там!

Її очі вже зайнялися тим блиском, де світиться минуле, де горять мрії, з якими зріднилась душа, ті мрії, що пориваються в майбутнє, але все ж до минулого належать, і голос її бринів урочисто, висловлюючи глибокі, сховані бажання, шукаючи на них луни, відповіді, зрозуміння! Такою Марта завжди Юрія хвилювала. Такою вона зачаровувала, скоряла його волю, збуджувала щось співзвучне, але забуте в його серці — незмінний порив удалечинь і великі радісні передчуття.

Марта казала:

— Це щось велике для людини, Юрчику! Не можна його відбути буденно, це велике свято, мій любий. А дитинство теж свято... Тепер ти розумієш? Навесні я візьму відпустку, і ми поїдемо, туди. Я покажу тобі там надзвичайні місця. Там я буду логічна, Юрчику! Нічого не буде, крім нас двох. Все буде десь далеко. Ходитимемо з тобою степами, там яри, гори, Юрчику, я там народилася, все мені там рідне. А ввечері візьмемо човна і поїдемо Дніпром. Гребти не будемо, хай нас несе вода... Ти побачиш, як там гарно! Згода, любий? Згода, моє кохання? Побудемо там два тижні, а потім ти підеш, де хочеш, бо вічно любити не можна. Ми будемо знати, коли розлучитись, правда, Юрчику?

Він підвівся і взяв її за руки.

— Марто, звідки ти береш ці слова? Як зберегла ти цю непоборну ніжність, оцей тихий нестримний запал? Як можна з тобою не згоджуватись? Все мусить коритись, коли ти говориш! У твоїй мові є якась давня могутня мудрість, від багатьох уже забута. Ти загадкова, Марто!

— Я дуже проста, — відповіла вона.

— В таку хвилину, як зараз, — вів Славенко, — я ясно бачу і ясно розумію. Я почуваю надлюдський порив до праці. Але дозволь мені, Марто, ще не працювати! Дозволь мені думати тільки про тебе і жити тобою.

— Дозволю! Я хочу цього, Юрчику.

Про роботу свою він часто згадував, іспочатку це лякало дівчину, що почувала в його науці свою видиму суперницю. Та дедалі більше до свого права на вченого, Марта й саму науку схотіла спізнати, щоб увійти в неї й підкорити собі.

— Ти, ніколи не розкажеш мені про свої, досліди, — сказала вона якось.

— Не думав, що вони цікавлять тебе,

— Дуже цікавлять! Я все зрозумію.

Тоді він почав викладати їй свої біохімічні думки.

— Білки або протеїни, — казав він, — вражають дослідника передусім складнотою і крихкістю своєї будови. Можна сміливо твердити, що жоден геній не зміг би створити те, що легко й незмушено творить природа порядком великої винахідливості. Атож, випадковості,

Марто! Якби ми хоч на мить відмовились від цього поняття, яке ще греки покладали в основу світотворення, то зразу б потрапили в нетрі антинаукового, теологічного світогляду, що простісінько провадить до Бога, цього символу капітуляції людського розуму перед різноманітністю природних явищ. Ми теж є діти цієї великої випадковості, але так само випадково маємо змогу викривати в ній закономірності, якими вона нам об'являється. З усіх тварин нам дано пізнати випадковість, і з цього пізнання походить наше щастя та розпач. Щастя тому, що з відчуття світової випадковості народжуються надії, не тільки особисті, але й групові, національні, навіть надії у “всесвітньому масштабі”, на щасливе майбутнє людськості. Але разом народжується і розпач. Бо й ми самі випадкові, тобто минуші, а з усяким тимчасовим існуванням, мовляв за Шелінгом, поєднаний смуток. Те саме каже й Гегель: з тимчасовим існуванням нерозлучне страждання. Справді, Марто! Коли б ми могли вічно тривати, якими дрібними, нікчемними видалися б нам наші болі та муки!

— Але й радощі так само!

— Маєш рацію! Вічне життя було б байдужістю, тобто вічною смертю. Протилежності сходяться, в цьому безглузда закономірність випадковості. Ми в цілковитій владі її, і от бачиш, що з неї нема навіть теоретичного виходу.

— Його й не треба шукати, — сказала Марта.

— Мудро не шукати того, чого не можна знайти, а подивись, яке міцне в людях прагнення продовжити свою тривалість. Якщо релігійний потойбіч уже зруйнований, якщо спадкове продовження в роді, той гатунок безсмертя, що його так високо підносили біблійні євреї, нікого вже не задовольняє, то лишається ще відносно безсмертя ідеї, до якої кожен може себе прилучити по своїй уподобі. Тому люди ладні навіть жертвувати власним життям задля життя ідеї. І треба визнати, що ніщо так не зміцнює ідеї, як самознищення чи просто нищення людей в ім'я її. Історія, скільки відомо мені, вчить нас, що найпоживнішим ґрунтом для ідей завжди були кров і смерть.

— Пам'ятаєш пісеньку про смерть, — сказала Марта, — ось цю:

А вже смерть та по дворі ходить,
а вже потихеньку до мене підходить,
та все потихеньку, та все помаленьку
до мене підходить...

Іноді я співаю цієї пісні. І, знаєш, здається мені, що нею я накликаю на себе смерть. Співаю, і мені чується, що смерть бродить коло будинку, потім заходить у помешкання, береться за ручку моїх дверей і ось зараз увійде... Моторошно так робиться!

— Ти нервова, Марто! Смерть нізвідки не приходить, а постійно пробуває всередині нас, чекаючи, іноді дуже довго чекаючи слушної хвилини, щоб обійняти свої права. Ми носимо свою смерть у собі, зовнішній чин може її тільки передчасно звільнити. Смерть не має в собі тих таємниць, що їх витворив жах і людська уява. Обмін речовин припиняється, настає якась мить байдужості сцепеніння, потім починається процес розпаду білка, процес простий і добре нам відомий. Щоправда, не всі клітини підпадають йому відразу, деякі зберігають ще властивість розвиватись; за приклад цьому може бути хоч би волосся, що виростає на мерцях.

Не обходиться в явищах смерті й без певних парадоксів. Ти, мабуть, знаєш, що білки нашої їжі підпадають передусім діянню шлункового фермента, пепсину, який травить їх, тобто розщеплює на складові частини. Але стінки самого шлунку теж є білок, отже, є небезпека, що пепсин за одним заходом може перетравити й саму шлункову оболонку. Організм проти цього бореться, виробляючи спеціальний антипепсин, що охороняє білкову тканину шлунка від цієї руйнації. По смерті виріб антипепсину припиняється, і рештки пепсину починають тоді травити самий шлунок. Це єдиний відомий нам випадок справжнього самопожирання, тим більше цікавого, що відбувається воно після того, як тварина втрачує вже здібність пожити інших.

— Яка бридота! — скрикнула Марта. — На саму думку про це можна втратити апетит.

— Ця бридота, як і багато інших, доводить тільки, які механічні й сліпі суттю своєю життєві явища. І тим більше дивує їх складність, яку нам, біохімікам, доводиться раз у раз поборювати. Та що там життєві явища! Будова якоїсь звичайної органічної молекули може приголомшити своєю витонченістю. Нам відомі, наприклад, види цукрів, що різняться між собою, маючи тим часом ту саму молекульну будову. Різниця їхніх властивостей, виявляється, залежить не від кількісної чи якісної відміни в молекулі їх, а від такої делікатної і незначущої речі, як просторове розташування окремих груп у тій молекулі. Хімічний аналіз безсилий викрити таємницю цих ізомерів, і їх доводиться розпізнавати по їхній здібності до так званої оптичної діяльності, яка полягає в тому, що вони повертають праворуч або ліворуч промінь поляризованого світла. Отже, ми маємо правоповертальні й лівоповертальні модифікації чи ізомери глюкози, молочної, винної кислоти тощо.

— Це ніби політичні партії, — зауважила Марта. — Правоповертальні й лівоповертальні.

— В науці напрям повороту не важить, — сказав Славенко. — В науці важить констатація і вивчення факту. Але вже саме через це розвій науки раз у раз під силуює і стверджує матеріалістичний світогляд, найсміливіший і найскромніший у своїй логіці. Щоправда, він базується на припущенні, що речі є такі чи приблизно такі, як ми їх сприймаємо за допомогою наших чуттів. Цього основного припущення ми, видима річ, довести не можемо, бо, щоб перевірити діяльність наших наявних чуттів, треба було б мати зовсім нові якісь чуття та органи. Та й це не зарадило б, бо оті нові чуття, коли б ми їх раптом набули, треба було б знову перевіряти! Але далеко логічніше припускати, що світ в основі своїй є те, що ми уявляємо, ніж твердити, що він являє собою щось зовсім відмінне від нашого сприйняття, бо в такому разі між нами та світом неможливі були б жодні взаємини, навіть саме сприйняття.

Такі розмови поновлювались у них щовечора. Злігши Юрієві на коліна, немов дрімаючи в його обіймах, Марта надзвичайно пильно їх слухала, а Славенко надзвичайно охоче їх провадив, десь почувуючи, що розмови ці його підносять перед дівчиною, збільшують його владу над нею, підпорядковують її його мисленню. Це була його своєрідна поема, закоханий науковий спів, один з тих численних способів, яким sameць чарує півподолану самицю.

— Вивчаючи основні життєві процеси, — казав він, — хоч би й ті самі процеси травлення, починаєш глибше розуміти й процеси духовного життя. Справді, наперед можна припустити, що всі наші вищі психічні функції мають свого прототипа в нижчих сферах життєвої діяльності, бо важко собі уявити можливість принципово окремих схем для психіки, що становить тільки похідну функцію нашої фізіології. Основний апарат життя є апарат

живлення, отже, в ньому й слід шукати аналогій навіть для законів нашого мислення. Наведу один характерний приклад. Білок, потрапляючи в шлунково-кишковий тракт, розкладається там на свої частини, так звані амінокислоти; потім так само він складається знову в білок нашого тіла. Ти бачиш дві різні стадії цього процесу: першу розкладову — аналітичну, другу складову — синтетичну. Чи не те саме робить мозок із нашими сприйняттями? Те самісіньке: він аналізує і синтезує. Принципи шлункової праці є заразом і принципи розумової. Ми не дуже помилимося, якщо назвемо мозок нашим духовним шлунком.

— Юрчику, — мовила Марта, — ти стільки наговорив мені про шлунок, що я вже починаю відчувати його в собі, як щось зовсім окреме... А про свої досліді ти нічого не кажеш.

— Шлунок — це все, Марто! Від нього залежить наша вдача, настрої, спосіб мислення, енергія, навіть краса. І мої досліді також стосуються шлункової проблеми. Що сказати тобі про них? Вони одноманітні й повільні. Від них не можна сподіватися того безпосереднього й видимого ефекту, який дає, наприклад, винахід нової машини. Мета їх занадто далека. А такі досліді, ти розумієш, провадити важко. Тим важче, Марто, що почуваш себе в цій галузі зовсім самотнім. Біохіміки відвернулись від білків, вони працюють здебільшого над ферментами та вітамінами, де можна здобути безпосередніх практичних наслідків, хоч би в лікарських справах. І білок лишається занедбаний. Знань про нього на сьогодні досить, а практичної потреби на штучний білок немає, та ще довго й не буде. Наївний ентузіазм, що супроводив Фішерові спроби, дитяча надія, що ось через кілька років усі живитимуться штучним білком — все це розвіялось і зникло. Але проблема залишилась, і її розв'язання завершить ту колосальну роботу, в якій ми всі так чи так беремо тепер участь, — роботу коло створення нового світу.

— Мене захоплює майбутнє — сказала Марта. — Я відчуваю той новий світ, де всі будуть вільні. Юрчику, яка я щаслива, що ти працюєш для здійснення цього нового світу!

— Так, я працюю для цього. Більше: я певен, що штучне живлення буде здійснене. Тільки ця віра — повір мені, Марто, — підтримує мене в моїй сірій, похмурій роботі, позбавленій близьких досягнень. Я посуваюсь у ній щороку на сантиметр, а відстань до кінця — кілометри. Мого життя на це не стане. Але кожний мій крок є фортеця, що ніколи вже не буде здана. Що ми маємо зараз? Кілька вузько лабораторних способів концентрувати амінокислоти в білкоподібні речовини. Та й тільки. Ба більше — для спроб у синтезуванні білка ми мусимо брати амінокислоти, здобуті з розкладу того ж таки білка; ми ще не вміємо здобувати їх із мертвих органічних речовин, крім невеликих винятків, як от глікоколь із хлорооцтової кислоти або лейцин із амілового алкоголю. Я не згадую вже про дорожнечу цих лабораторних спроб, про дорожнечу самих амінокислот — з економічного погляду штучний білок є зараз цілковите безглуздя. Але робимо ж ми штучний каучук, робимо штучний шовк, дешевший і кращий за природний. Робимо штучні анілінові фарби, що геть витиснули рослинну фарбу з промисловості, маємо штучні пахощі, есенції тощо. Нема ніяких підстав не припускати, що й штучний білок зрештою себе економічно виправдає.

Марта спитала, чи не позначиться в майбутньому штучне живлення на людській психіці, чи не призведе вона до занепаду яких властивостей і до повстання інших.

— Ні, Марто, — відповів, зітхнувши, біохімік, — навряд чи є підстави це припускати.

Наука, я вже казав тобі, безсила проти консервативності людської натури, ївши природний чи штучний білок, людина лишиться та сама, з тими самими півтора десятками чуттів, про які розводиться поети.

— І кохання також лишиться?

— Передусім.

— О, це буде чудово! — сказала дівчина, пригортаючись до нього. — Знаєш, Юрчику? Людину не треба змінити, їй треба тільки допомагати.

— Ах, Марто! Ти завжди маєш рацію, — сказав він, цілуючи її.

Ці біохімічні розмови сильно впливали на дівчину, радували її і захоплювали. Адже вона за допомогою їх доступилася його інтимних думок, пройшла в плани його роботи, в його найглибші сподіванки, в рацію його існування. Вона стала вірницею його задумів, отже, опанувала його геть усього, прилучилась до найдорожчого, що має людина, — творчості й праці. Ніщо не лишилось у нього для неї схованого, вона викрила в ньому все силою свого кохання, могутністю своєї ніжності й уваги. Це давало їй більше щастя, ніж поцілунок, ніж увесь любовний запал і любовні слова. Душу його вона почувала, живу, хоч і похмуру трохи, душу коханого, такого чудного, несподіваного й незрівняного.

Від розмов їй у пам'яті лишалось чимало спеціальних термінів, що їх вона якось особливо плекала, силкуючись не забути, хоч і не розуміючи їх. На самоті дівчина часто їх повторювала, і, немов граючись, уособлювала їх. Глюкоза видавалась їй перекупкою, аланін уявляла гарненьким білявим хлопчиком, глікоколь — страшенним пустуном, тирозин — людиною небезпечною, триптофан — кумедним тюхтієм. Почувала до цих невідомих речовин велику ніжність, бо вони від нього походили, з його уст, з його душі, і вони лишались, коли він відходив, роблячи його самого реальнішим під час відсутності, навіть розраджували її самотність, коли вона ввечері його чекала.